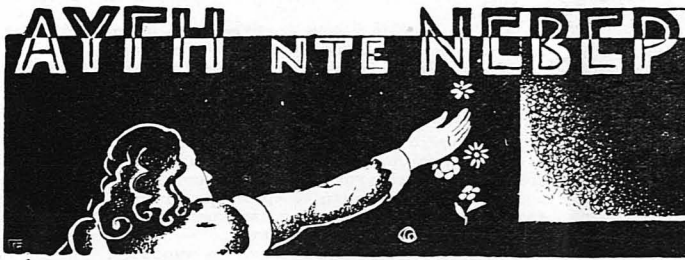

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τό καταλαβαίνει παραπάνω! απάντησε ή ντόνα Κρούζ, Σε μιά στιγμή μάλιστα ό Καμπούρης έβαλε τό χέρι του μέσα στην τσέπη του κι' έβγαλε κάτι πού έμοιαζε... πώς νά τό πώ;
—Κανένα μπρούντζινο δοχτυλίδι, άπ' αυτά ποίχουν ή μάγια-σες; ρώτησε ό Νοσέλ.

—“Η κανένα μάτσο χιλιάρικα; πρόσθεσε ή φιλοχρήματα Νι-βέλ.

—“Οχι, ένα ματιήλι της τσέπης! τούς απάντησε, γελώντας ή ντόνα Κρούζ, και τούς γύρισε τή ράχη.

—Είσαι ένας πολίτευτος άνθρωπος! Έλεγε συγχρόνως ό Γκονζάγκας στον Καμπούρη, βάζοντας τό χέρι του στον ώμο του. Σε θαυμάζω!

—“Ως αρχάριος, καλά δέν τά κατάφερα, έκλαμπρότατε; ρώτησε ό Καμπούρης μέ μετριοφροσύνη. Μά πέστε σ' αυτούς τούς κυρίους νά τραβήχουν λίγο πίσω... Θά μού τρωμάξουν τή μηστή μου!... Πού είναι ό συμβολαιογράφος νά κάνει τά συμβόλαια του γάμου;

—Είδοποιήστε τό βασιλικό συμβολαιογράφο νάρθη! πρώτα-ξε ό Γκονζάγκας.

XIII

Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ

“Η πριγκήπισσα σύζυγος του Γκονζάγκα και χήρα του Νεβέρ, είχε περάσει όλη τήν ήμέρα εκείνη στά διαμερίσματα της. Μά πολυάριθμοι επισκέψεις είχαν διακόψει τή γαλήνη, μέσα στην όποία τόσα χρόνια ζούσε. “Από τό πρωί, είχε γράψει πολλές έπιστολές. Οί βασιτικοί επισκέπτες έφερναν μόνοι τους τήν απάντηση. Μεταξύ των άλλων, ή πριγκήπισσα είχε δεχτή τόν καρδινάλιο ντε Μπισού, τό δοκά ντε Τρέμ, κυβερνήτη των Παρισίων, τόν αρχηγό της “Αστυνομίας κ. Μασώ, τόν πρόεδρο ντε Λαμουανιόν και τόν ύποκαγκελάριο ντ' “Αρζανσόν. “Απ' όλους, ζητούσε βοήθεια και συνδρομή έναντίον του ιππότου Λαγκαρντέρ, ό οποίος είχε απαγάγει τήν κόρη της. Σε όλους διηγόταν τή συνομιλία της μέ τόν ιππότη, ό οποίος, μανιασμένος, γιατί δέν είχε πετύχει τήν έξαφρενική άμοιβή πού ζητούσε, τήν είχε προσβάλλει και τήν είχε έξουθρίσει.

“Ολοι τά είχαν τώρα μέ τό Λαγκαρντέρ. Οί πιο φρόνιμοι μάλιστα, μεταξύ των συμβούλων της πριγκήπισσης, ήταν της γνώμης ότι ή υπόσχεσις πού της είχε δώσει ό ιππότης νά της αποδώσει τήν κόρη της, ήταν ένα χυδαίο ψέμμα... Μά, γιά καλό και γιά κακό, έπροεπε νά περιμένουν νά περάσουν ή εικοσιτέσσερες ώρες.

Παρ' όλο τό σεβασμό τόν όποιον έδειχναν ή μάλλον προσεποιούντο πώς έδειχναν όλοι σχεδόν πρós τό Γκονζάγκα, τό βέβαιο είναι ότι ή συνεδρίασις του οικογενειακού συμβουλίου της προηγούμενης ήμέρας, είχε προκαλέσει έναντίον του δυσάρεστες έντυπώσεις. Μάντευαν όλοι πώς κάποιο τρομερό έγκλημα κρυβόταν πίσω απ' όλα αυτά τό σκοτεινά μυστήρια. Γι' αυτό, και συμβόλευσαν τήν πριγκήπισσα νά ζητήση τήν έμφέτασι του αντιβασιλέως.

Πράγματι, κατά τό μεσημέρι, ή πρι-

γκήπισσα ανέθηκε στό άμάξι της και πήγε στό “Παλάι-Ρουαγιαίά, όπου έγινε άμέσως δεκτή. “Ο αντιβασιλεύς τήν περίμενε και είχε μαζί της μιά παρατεταμένη συνομιλία. “Η πριγκήπισσα δέν κατηγόρησε καθόλου τό σύζυγό της. Μά ό αντιβασιλεύς της άπηύθυνε διάφορες έρωτήσεις, πράγμα πού δέν είχε μπόρεσει νά τό κάνει τό προηγούμενο βράδυ, μέσα στή φασαρία του χορού.

Και ό αντιβασιλεύς, στον όποιο ή άνάμνησις του Φιλίππου Νεβέρ, του καλύτερου του φίλου, του άδελφού του, είχε έντην-σει ζωνρά πρós δύο ήμερών, άρχισε νά μιλή γιά τά περασμένα και γιά τό δρώμα του πόργου του Κάβλους, πού γι' αυτόν δέν είχε διαφωτιστή ακόμα.

“Ηταν ή πρώτη φορά πού κουβέντιαζε έτσι μέ τή χήρα του φίλου του. “Η πριγκήπισσα — έπαλαμειώνουμε — δέν κατηγόρησε καθόλου τό σύζυγό της. Μά, κατά τό τέλος της συνομι-λίας, ό αντιβασιλεύς ήταν θλιμμένος και σκεπτικός.

Παρ' όλ' αυτά, ό αντιβασιλεύς, ό όποιος δέχτηκε δύο φορές τόν πρίγκιπα Γκονζάγκα σ' άκρόασι τήν ίδια μέρα και τήν επόμενη νύχτα, δέν του ζήτησε καμιά έξηγηση σχετικώς. Για έποιοι ήφερε καλά τόν αντιβασιλέα της Γαλλίας, αυτό έσίμαινε ότι ή δυσπιστία είχε γεννηθή μέσ' στό μυαλό του.

“Επιστρέφοντας από τό “Παλάι-Ρουαγιαίά, ή πριγκήπισσα, βρήκε τά διαμερίσματά της γεμάτα φίλους. “Ολοι δέ, τή ρώτη-σαν τί είχε αποφασίσει ό αντιβασιλεύς σχετικώς μέ τόν πριγκιπα σύζυγό της.

“Ο Γκονζάγκας, ό όποιος μυριζόταν μιά προσεχή καταγίγδα, δέν φοβόταν όλ' αυτά τά σύνεφα, πού μαζεύνόντουσαν στον όριζόντα. “Ηταν τόσο δυνατά και τόσο πλούσια!

“Η καταγίγδα έρχόταν από άλλη μεριά... “Η καταγίγδα έρχόταν από τό ίδιο τό μέγαρο του Γκονζάγκα... Αυτό τό μεγάλο, τό θλιβερό δράμα του καταστροφαστικού γάμου μέ τή χήρα του Νεβέρ, φαινόταν πια πώς κόντευε πρós τή λύσις του. Μιά σκιά σά-λευε πάνω απ' τό βωμό όπου ή πριγκήπισσα κάθε πρωί, αντί άλλης προσευχής, έλεγε τή νεκρώσιμη ακολουθία... “Ενα φάντασμα όρθωνόταν, τό φάντασμα του Νεβέρ!

“Η πριγκήπισσα απάντησε στους ένδοξους συμβούλους της ότι ό αντιβασιλεύς τήν είχε ρωτήσει σχετικώς μέ τό γάμο της, μέ τις συνθήκες υπό τις όποιες έγινε και γιά όσα προηγήθη-σαν. “Επρόσθεσε ότι ό αντιβασιλεύς της είχε ύποσχεθί νά έξαναγκάσει τό Λαγκαρντέρ νά μιλήσει, έστω και χρησιμοποιάοντας βασανιστήρια. “Ολοι τότε άρχισαν νά έλπιζουν ότι ό Λαγκαρντέρ θά διαφώτιζε τήν υπόθεσι. Γιατί κανείς δέν άμφέβαλε ότι ό Λαγκαρντέρ είχε άναμυχή στό κυτερμένο δράμα του πόργου του Κάβλους πού, πρós είκοσι χρόνια, είχε άνοίξει αυτή τήν άτελείωτη τραγωδία. “Ο αρχηγός της “Αστυνομίας Μασώ ύποσχέθηκε στήν πριγκήπισσα τά όργανα του γιά νά τή βοηθήσουν και ό διοικητής των Παρισίων δούξ ντε Τρέμ τούς στρατιώτες του.

Κατά τις πέντε τό απόγευμα, ή αρχικαμαριέρα της πριγκήπισσης Μαγδα-ληνή Ζιρώ, πήγε και βρήκε τήν κυρία της, ή όποία ήταν όλομόναχη και της έδωσε ένα γράμμα του αρχηγού της

“Ο Καμπούρης έλυσσε τά όραιοι μαλλιά της Αύγης...

‘Αστυνομίας. Στο γράμμα του αυτό, ό κ. ντέ Μασώ της ανήγγελε ότι ό ιππότης Λαγκαρντέρ είχε δολοφονηθή την προηγούμενη νύχτα, κατά την έξοδό του από τό «Ιαλαί-Ρουαζιάλ». Τελειώνει δέ μ’ αυτές τις λέξεις: «Μην κατηγορείτε τό σύζυγό σας».

Η πριγκήπισσα πέρασε την ύπόλοιτη βραδεία της μέσα στον πυρετό της μοναξιάς της. Κατά τις δέκα, ή Μαγδαληνή Ζιριλ της έπληξε καί δεύτερο γράμμα, γραμμένο μέ άγνωστο χαρακτήρα. Αυτό τό γράμμα τό είχαν πάει δυό άγνωστοί, μέ άσχημο παρουσιαστικό, πού έμοιαζαν μέ μπράβους καί πού δέν ήσαν άλλοι, από τόν Κοκαρντάς καί τόν Πασπούάλ. Αυτό τό γράμμα υπειθύμιζε στην πριγκήπισσα ότι ή προθεσμία των είκοσιεσσάρων ώρών, πού είχε παραχωρήσει ό αντιβασιλεύς στον ιππότη Λαγκαρντέρ, τελειώνει στις τέσσερες τό πρωί καί την πληροφορούσε ότι ό Λαγκαρντέρ θά βρισκόταν την ώρα αυτή στο περίπτερο πού χρησίμευε ως τόπος των διασκεδάσεων του πρίγκηπος Γκονζάγκας.

Ό Λαγκαρντέρ στού Γκονζάγκα; Γιατί; Πώς; Καί ή επιστολή του άρχηγού της ‘Αστυνομίας πού ανήγγελε τό θάνατό του;

Η πριγκήπισσα, χωρίς νά χάνη στιγμή, ανέθηκε στο άμάξι της. ‘Ανέθηκε σ’ αυτό καί είπε νά την οδηγήσουν στο μέγαρο του προσέδρου ντέ Λαμουανόν. ‘Επειτ’ από μιά ώρα, είκοσι Γάλλοι φρουροί, μ’ έπικεφαλής ένα λοχαγό καί τέσσερες φύλακες της φυλακής του Σατελέ, καταυλίζοντοσαν στην αΐλη του μεγάρου ντέ Λαμουανόν.

Οί άναγνώστες μας δέν θά έχασαν ότι ή έορτή πού έδινε ό Γκονζάγκας στο περίπτερό του, πίσω άπ’ τό Σαιν-Μαγκλουάρ, είχε ως πρόφασι ένα γάμο: Τό γάμο του μαρκησιού ντέ Σαβερνύ μέ μιά νεαρή άγνωστη, στην όποία ό πρίγκηψ έδινε προίκα 100.000 σκούδα. Ό γαμπρός είχε δεχτή καί έζέριμε πώς ό Γκονζάγκας είχε λόγους νά πιστεύη πώς δέν θά συναντούσε άρνησι καί έκ μέρους της νύφης. Ήταν λοιπόν φυσικό νά είχε λάθει ό πρίγκηψ όλα του τά μέτρα, γιά νά μη καθυστερήση τίποτε άπ’ αυτό τό γάμο. Ό βασιλικός συμβολαιογράφος είχε προσκληθή κι’ έπί πλέον ένας ιερέας, ένας άλληνός Ιερής, περίμενε στην έκκλησία του Σαιν-Μαγκλουάρ.

Δέν έπρόκειτο λοιπόν περί ποινικής γάμου. Χρειάζονταν στο Γκονζάγκα ένας γάμος γνήσιος. Ένας γάμος πού θαδινε δικαίωμα στο σύζυγο επί της συζύγου, έτσι πού ό σύζυγος νά μπορεί νά πάρη όπου ήθελε τη γυναίκα του.

Ό Γκονζάγκας είχε πη την άλήθεια, όταν είπε πως δέν άγαπούσε τό αίμα. Μονάχα, όταν τά άλλα μέσα άπετύγχαναν, τό αίμα δέν εξανάγκαζε τόν πρίγκηπα νά όπισθοχωρήση.

Γιά μιά στιγμή, ή ιστορία αυτού του γάμου είχε πάρει άσχημη τροπή. Τόσο τό χειρότερο γιά τό Σαβερνύ. Μά από τη στιγμή πού ό Καμπούρης προθυμοποιήθηκε νά τόν αντικαταστήση, τό πράγματα έπλησαν καινούργια καί καλύτερη όψη. Ό Καμπούρης ήταν ένας άνθρωπος, άπ’ τόν όποιο μπορούσε κανείς νά ζητήσει τά πάντα. Ό Γκονζάγκας τόν είχε κρίνει μέ μιά ματιά. Ήταν ένα άπ’ τά πλάσματα έκείνα, πού θέλουν νά έκδικηθούν όλους τούς ανθρώπους, έπειδή πλάστηκαν άδικημένοι από τη φύσι.

—Οί περισσότεροι καμπούρηδες, είναι κακοί! σκεφτόταν ό Γκονζάγκας. Οί καμπούρηδες έκδικούνται... Οί καμπούρηδες έχουν καρδιά σκληρή, γιατί βρίσκονται σ’ αυτό τόν κόσμο, σάν σε μιά χώρα έθνική. Δέν έξουν τί θά πει οίκτος, γιατί κι’ οί άλλοι άνθρωποι δέν νοιώθουν κανένα οίκτο γι’ αυτούς.

Ό Σαβερνύ δέν άξιζε τίποτε γιά τη δουλειά πού τόν προώριζε. Ό Σαβερνύ ήταν ένας τρελλός καί τό κρασί τόν έκανε είλικρινή, μεγαλόψυχο, γενναίο. Ό Σαβερνύ ήταν ίκανός ν’ άγαπήση τη γυναίκα του καί νά τονιστή μπροστά της. Ό Καμπούρης όμως όχι. Ό Καμπούρης θά τη δάγκωνε καί τό δάγκωμα του θά ήταν θανάσιμο. Ήταν άληθινό εύρημα!...

Όταν ό Γκονζάγκας ζήτησε τό συμβολαιογράφο, όλοι προθυμοποιήθηκαν νά πάνε νά τόν φέρουν. Ό ‘Οριόλ, ό ‘Αμπρέ, ό Μονταμπέρ, ή Συναλίζ, ώρμησαν έξω στη γκαλερία, προσπερνώντας τόν Πασπούάλ καί τόν Κοκαρντάς. ‘Ετσι οί δυό

παλληκαράδες μας θρέθηκαν μιά στιγμή μόνοι, κάτω άπ’ τό μαρμάρينو περιστόλιο.

—Μικρέ μου, είπε ό Κοκαρντάς, μου φαίνεται πώς άπόψε θά έρέξη...σπαθίς!

—Κι’ εγώ αυτή τη γνώμη έχω! άπάντησε ό Πασπούάλ. Κύταζε προηγούμενος τό βαρόμετρο καί είδα μπόρα...

—Ναί... Ναί... Τό χέρι μου μέ τρέιει... Κι’ τό δικό σου;

—Διάβολε!... Καί τό δικό μου έχει πολύ καπρό νά κολληθή!...

Οί δυό παλληκαράδες μας, αντί ν’ άκολουθήσουν τούς άλλους, πού πήγαιναν στο κάτω πάτωμα νά φέρουν τό συμβολαιογράφο, άνοιξαν την έξωτερική πόρτα καί βγήκαν στον κήπο. Δέν φανόνταν πειά έκεί κανείς άπ’ τούς μπράβους, πού είχε τοποθετήσει ό Γκονζάγκας γύρω άπ’ τό σπίτι. Οί δυό παλληκαράδες προχώρησαν ως τη δεινδροστοιχία, όπου ό Πειυρόλ είχε θρει την προηγούμενη ήμέρα τά πτώματα του Φαέντζα καί του Σαλτανίν. Ούτ’ έκεί δέν βρισκόταν!...

‘Εκείνο όμως πού τους φάνηκε πού παράδοξο, ήταν τό ότι βρήκαν τη μικρή πόρτα πρós τό δρομάκο άνοιγμένη διάπλατα.

Καί στο δρομάκο κανείς δέν φανόνταν. Οί δυό παλληκαράδες μας κυττάχτηκαν έσθνιασμένοι.

—Τί είν’ αυτό; είπε ό Κοκαρντάς. Αυτή την πόρτα δέν την άνοιξε ό Μικρός μας Παρισινός, άφού βρίσκεται άποθραδύς άπάνω...

—Ό Μικρός Παρισινός είναι ίκανός γιά όλα! του άπάντησε ό Πασπούάλ.

‘Εξαφνα, άκουσαν ένα μερδεμένο θόρυβο πρós τό μέρος της έκκλησίας του Σαιν-Μαγκλουάρ.

—Μείνε εδώ! είπε ό Κοκαρντάς στο σύντροφό του. ‘Εγώ θά πάω νά δω τί είναι...

Καί τράβηξε σύρριζα στο μαντρόνιο του κήπου, ενώ ό Πασπούάλ έμενε σκοπός μπρός στην πόρτα. Στην άκρη του κήπου ήταν τό κοιμητήριο του Σαιν-Μαγκλουάρ.

Ό Κοκαρντάς λοιπόν τό είδε πλημμυρισμένο από Γάλλους φρουρούς.

—‘Α! μικρέ μου! είπε στο σύντροφό του, ζαγαυρίζοντας. Μου φαίνεται πως άπόψε θά έχουμε γλέντια!

‘Εντωμεταξύ, ό ‘Οριόλ κι’ οί σύντροφοί του είχαν εισορμήσει μέσα στο δωμάτιο του Γκονζάγκα, όπου ό κ. Γκριβώ, ό βασιλικός συμβολαιογράφος, κοιμόταν γαλήνια σ’ ένα σοφά, έχοντας πλάι του τά υπολείμματα ενός λαμπρού γεύματος.

Ό κ. Γκριβώ, είχε, έκτός των άλλων, την τιμή νά είναι άφισωμένος φίλος του πρίγκηπα Γκονζάγκα. Ήταν ένας ώραιος άντρας σαράντα χρόνων, στρουμπυλός, φρέσκος, τριανταφυλλένιος, χαμογελαστός, μέ χρυσά γυαλιά, πού σου έκανε εύχαριστήσι νά τόν βλέπης. Ό ‘Οριόλ τόν πήρε άπ’ τό ένα μπράτσο, ή Συναλίζ άπ’ τό άλλο κι’ οί δυό μαζί, άκολουθούμενοι άπ’ όλους τούς άλλους, τόν τράβηξαν στο έπάνω πάτωμα, στο σαλόνι.

‘Εκεί, ό κ. Γκριβώ ύποκλήθηκε μπροστά στον πρίγκηπα καί χαιρέτησε μ’ ευγένεια τούς κυρίους καί τις κυρίες της συντροφιάς. Είχε μαζί του τό πρωτότυπο του συμβολαίου, έτοιμασμένο από πριν. Μονάχα πού τό όνομα του Σαβερνύ ήταν γραμμένο σ’ αυτό. ‘Επρεπε νά τό διορθώσουν καί νά τό αντικαταστήσουν μέ τ’ όνομα του Καμπούρη. Κατόπιν προσέκλινεως του κ. ντέ Πειυρόλ, ό κ. Γκριβώ κήθηκε μπρός σ’ ένα τραπέζι, έβγαλε άπ’ την τσέπη του μιά πένα κι’ ένα καλαμάρι καί άρχισε τη δουλειά του. Οί περισσότεροι άπ’ τούς συνδαιτημένους, μαζί μέ τόν Γκονζάγκα, έξακολουθούσαν νά περιτοιχίζουν τόν Καμπούρη.

—Η διατυπώσεις αυτές θά βαστήξουν πολύ; ρώτησε ό τελευταίος, άπευθυνόμενος πρós τό συμβολαιογράφο.

—Κύριε Γκριβώ, είπε κι’ ό πρίγκηψ, γελώντας, θά καταλαβαίνετε βέβαια την άνυπομονήσι των νέων μνηστηρην...

—Σας ζητάω πέντε λεπτά, έκλαμπρότατε, άπάντησε ό συμβολαιογράφος.

Ό Καμπούρης ταχτοποίησε μέ τό ένα του χέρι τις δαντέλλες του καί μέ τό άλλο έλυνε μέ θριαμβευτικό ύφος τά ώράια μολυβία της Αλγής.

—‘Ας πιούμε! φώναξε ό Γκονζάγκας. ‘Ας διασκεδάσουμε! ‘Ας πιούμε στην όγεια των μελλονώνων...

—Μην φάγντε του κόκου... είπε ό Καμπούρης, φορώντας τις μανιέτες του πρίγκηπου.

"Ανοιξαν και άλλες μπουτίλιες σαμπάνιας. Αυτή τη φορά, ή εὐθυμία ήταν πραγματική και γενική. Ἡ ἀνησυχία εἶχε διαλυθῇ. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε κέφι.

Ἡ ντόνα Κρούζ γέμισε μὴν της τὸ ποτήρι τοῦ Γκονζάγκα.
— Στὴν ὑγεία τους! εἶπε, τσουγκρίζοντας μὲ τὸ δικό της.
— Στὴν ὑγεία τους! ἐπανελάσαν ὅλοι, γελώντας καὶ πίνοντας.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει κανένας ἐπιτήδειος ποιητής, ρώτησε ὁ Καμπούρης, καὶ συνθέσῃ τὸ ἐπιθαλάμιό μας;

— Ἕνας ποιητής! Ἕνας ποιητής! φώναξαν ὅλοι. Ζητεῖται ἕνας ποιητής.

Ὁ κ. Γκριβὺ ἔβαλε τὴν πένα του στὸ αὐτί του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ διακριτικὴ καὶ γλυκεῖα:

— Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κάνη κανεὶς ὅλα συγχρόνως... Ὅταν τελειώσω τὸ συμβόλαιό, θὰ συνθέσω μερικά τετράστιχα πρὸς τιμὴν τὸν νεονύμφον.

Ὁ Καμπούρης τὸν εὐχαρίστησε μὲ μιὰ εὐγενική χειρονομία.

Μὰ ποῦ εἶνε ἡ τουαλέτα τῆς νύφης; φώναξε σὲ λίγο.
Ἡ Νιδέλ κ' ἡ Συναϊλὶς ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ γειτονικό μπουτουζοῦ καὶ σὲ λίγο ξαναπαρουσιάστηκαν μὲ τὰ νυφικά. Ἡ ντόνα Κρούζ ἀνέλαβε νὰ στολίσῃ τὴ νύφη, παρὼντας τὴν μὲ τίς ἄλλες γυναῖκες στὸ διπλὸν σαλονάκι.

— Γρήγορα! φώναξε ὁ Καμπούρης. Ἡ νύχτα περνάει! Πρέπει νὰ χορεύουμε μετὰ τὸ γάμο...

— Ὅριστε! εἶπε ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ κ. Γκριβὺ. Τὸ συμβόλαιό εἶνε ἔτοιμο. Μποροῦν νὰ ὑπογράψουν οἱ μελλονόμενοι καὶ οἱ μάρτυρες.

— Γράψατε τὰ δνόματα τῶν μελλονόμενων; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

— Τὰ ἄνωγ', ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

— Τ' ὄνομά σου, φίλε, εἶπε ὁ πρίγκηψ στὸν Καμπούρη.

— Ὑπογράψατε, πρῶτα σεις ὡς μάρτυρες, ἐκλαμπρότατε... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀς ὑπογράψουν καὶ ὅλοι οἱ κύριοι... Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ κάνουν αὐτὴ τὴν τιμὴ... Ἐπειτα θὰ γράψω τ' ὄνομά μου μόνος μου... Εἶν' ἕνα ἀστεῖο ὄνομα, ποῦ θὰ σὰς κάνη ὅλους νὰ γελάσετε...

— Ἀλήθεια, πῶς διάβολο λέγεται; ρώτησε ὁ Ναθαῖν.

— Ὑπογράψατε, ἐκλαμπρότατε... Ὑπογράψατε, κύριοι... Βλέπω, ἐκλαμπρότατε, πῶς ἡ μανσέττες σας σὰς ἐμποδίζουν... Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ τις κάνετε ὡς γαμήλιο δῶρο...

Ὁ Γκονζάγκας ἔβαλε ἀμέσως τίς δαντελλένιες μανσέττες του καὶ τίς πέταξε στὸν Καμπούρη. Ἐπειτα πλησίασε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ ὑπογράψῃ. Ἐντωμεταξύ, οἱ φίλοι του ἔμαχναν νὰ βροῦν ἕνα ὄνομα γιὰ τὸν Καμπούρη.

Μὴ ψάχνετε τοῦ κόκκου, εἶπε ἐκεῖνος, φορώντας τίς μανσέττες τοῦ πρίγκηψ, δὲν θὰ βρῆτε ὄνομα, ποῦ νὰ μοῦ ταίριαξῃ... Κύριε ντὲ Ναθαῖν, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ χαρίσετε τὸ ὠραῖο κεντητὸ μαντήλι σας.

Ὁ Ναθαῖν τοῦ ἔδωσε ἀμέσως τὸ μαντήλι του. Ἀμέσως κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι προθυμοποιήθηκαν νὰ τοῦ χαρίσουν κάτι, γιὰ νὰ συμπληρῶσουν τὴν τουαλέτα του: μιὰ καρφίτσα, μιὰ πόρπη, μερικές κορδέλλες, κτλ. Αὐτὸς τὰ δεχόταν ὅλα καὶ καμαρώνονταν μὲσὸς στὸν καθρέφτη. Ἐντωμεταξύ, οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα ὑπέγραψαν στὸ συμβόλαιο. Ἐπικεφαλὴς ἦταν τ' ὄνομα τοῦ πρίγκηψ.

Πηγαίνετε νὰ δῆτε ἂν ἡ γυναῖκα μου εἶνε ἔτοιμη; εἶπε ὁ Καμπούρης στὸ Σουαζύ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδεν μερικές κορδέλλες.

— Ἡ νύφη! Νὰ ἡ νύφη! φώναξαν ἐκείνη τὴν στιγμή.

Ἡ Αὐγὴ παρουσιάστηκε στὸ κατῳφλι τοῦ σαλονιοῦ μὲ λευκὴ τουαλέτα κ' ἔχοντας τὰ μαλλιά της στολισμένα μὲ συμβολικά λουλούδια τριανταφυλλίδες. Ὁταν ὑπερόχως ὠραία, μὰ τὰ γλαμὰ χαρακτηριστικὰ της διατηροῦσαν αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτὴ ἀκινησία, ποῦ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ μ' ἕνα γοητευτικὸ ἀγαλμα. Φανόταν πάντα σὰν νὰ διατελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς βασκανίας.

Ἕνας παρατεταμένος ψιθύρος θαυμασμοῦ ὑποδέχτηκε τὴν ἐμφάνισί της. Ὅταν τὰ βλέμματα ὅλων ἀποσπάστηκαν ἀπ' αὐτὴ γιὰ νὰ κυττάζον τὸν Καμπούρη, ἐκεῖνος χειροκροτοῦσε μ' ἐνθουσιασμό κ' ἐπαγελάδωνε:

— Διάβολο! Ἐχῶ ὠραία γυναῖκα! Οἱ δυὸ μας τώρα, ὠραία μου... Ἡ σειρά μας νὰ ὑπογράψουμε!...

Καὶ πήρε τὸ χέρι τῆς Αὐγῆς ἀπ' τὸ χέρι τῆς ντόνας Κρούζ, ἡ ὁποία τὴν συγκατοῦσε... Ὅλοι περιμένα νὰ δοῦν τὴν Αὐγὴ νὰ κάνη κάποια κίνησι ἀποστροφῆς. Μὰ ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε

πειθίμνια. Καθὼς ὁ Καμπούρης γύριζε γιὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ τραπέζι, ἔπou ὁ κ. Γκριβὺ τοὺς εἶχε βάλει ὅλους νὰ ὑπογράψουν, τὸ βλέμμα του συνάντησε τὸ βλέμμα τοῦ Κοκαρντάς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιστρέψει μαζί μὲ τὸ σύντροφό του Πασπουαλ. Ὁ Καμπούρης τοῦ ἔκλεισε τὸ μᾶτι καὶ συγχρόνως ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πλευρὸ του μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι. Ὁ Κοκαρντάς κατὰλαβε, γιὰ τὸ ἔφραξε ἀμέσως τὸ δρόμο, λέγοντας:

— Διάβολο! Λέπει ἀκόμα κάτι ἀπὸ τὴν τουαλέτα τοῦ γαμπροῦ!

— Τί; Τί; ρώτησαν ὅλοι.

— Τί; ἐπανελάβε κ' ὁ Καμπούρης μὲ ἀφέλεια.

— Τί; ἔκανε ὁ Κοκαρντάς. Ποῦ ἀκούστηκε ἕνας εὐγενὴς νὰ παντρεῖται χωρὶς σπαθί;

Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἀκούστηκε ἀπὸ ὅλη τὴν ὁμήγορι.

— Βέβαια! Βέβαια! Ἀς ἐπανορθώσουμε αὐτὴ τὴν παράλειψιν... Ἕνα σπαθί γιὰ τὸν Καμπούρη!...

Ὁ Ναθαῖν κύτταξε μὲ μιὰ ματιά ὅλα τὰ σπαθιά, ἐνῶ ὁ Καμπούρης ψιθύριζε:

— Δὲν εἶμαι συνηθισμένος νὰ φέρω σπαθί. Θὰ μὲ στενοχωρῇ στίς κινήσεις μου...

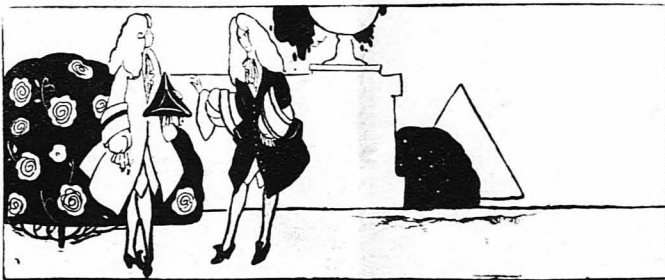
Μεταξὺ ὅλων τῶν σπαθίων, ποῦ ἦσαν σπαθιά ἐπίσημα, ὑπῆρχε κ' ἕνα μακρὺ καὶ δυνατὸ σπαθί μάχης: ἀνῆκε στὸν κ. ντὲ Πεῦρλό, ὁ ὁποῖος δὲν ἀστετευόταν ποτέ. Ὁ Ναθαῖν τοῦ τὸ ξεκρέμασε, θέλοντας καὶ μὴ, ἐνῶ ὁ Καμπούρης ἔλεγε:

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη! Δὲν εἶνε ἀνάγκη...

Τὰ γέλια ποῦ ἔγιναν τὴ στιγμή ποῦ τοῦ ἔζωσαν τὸ σπαθί, δὲν περιγράφονται. Καὶ μόνο ὁ Κοκαρντάς κ' ὁ Πασπουαλ πρόσεναν ὅτι καθὼς ὁ Καμπούρης ἔγγιζε τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, τὸ χέρι του ἀνατρίχισε διστατά.

Ὅταν τοῦ ἔζωσαν τὸ σπαθί, ὁ Καμπούρης δὲν διαμαρτυρήθηκε καθόλου. Τί νὰκανε ἄλλωστε;... Μὰ αὐτὸ τὸ ἔπλο, ποῦ κρεμόταν στὸ πλευρὸ του, τὸν ἔκανε ἁφαντικά περὶφραστόν. Ἀρχίσε νὰ περπατᾷ, καμαρώνοντας μ' ἕνα τρόπο τόσο κομψό, ὥστε προκάλεσε τὴ γενική εὐθυμία...

Ὅλοι ριχτήκαν ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν φιλήσουν... Τὸν ἀγκάλιαζαν καὶ τὸν γαίτευαν σὰν κοῦκλα... Εἶχε μιὰ τρελλὴ ἐπιτυχία!... Ἐκεῖνος τοὺς ἀφῆνε νὰ κάνουν ὅτι ἤθελαν. Ὅταν ἔφτασε τέλος μπρὸς

στο τραπέζι, εἶπε:

— Ἀσῆστε με! Ἀσῆστε με! Μὲ τσαλακώσατε!... Μὴ στενοχωρεῖτε, σὰς παρακαλῶ, τὴ γυναῖκα μου... Ἡσυχία!... Πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ συμβόλαιο!...

Ὁ συμβολαιογράφος κ. Γκριβὺ ἦταν πάντοτε καθισμένος μπρὸς στὸ τραπέζι. Κρατοῦσε τὴν πένα του μετῆρση πάνω ἀπὸ τὸ συμβόλαιο.

Τὰ ὀνόματά σας, ἂν εὐαρεστείσθε, εἶπε στὸν Καμπούρη, τὰ ἑπωνυμὰ σας, τίς ιδιότητές σας, τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς σας!...

Ὁ Καμπούρης ἔδωσε μιὰ μικρὴ κλωστή στὴν καρδέλα τοῦ συμβολαιογράφου. Ἐκεῖνος ἐγύρισε καὶ τὸν κύτταξε ἁφαντισμένως.

— Ὑπογράψατε; τὸν ρώτησε ὁ Καμπούρης.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ κ. Γκριβὺ.

Τότε πηγαίνετε στὸ καλὸ, καλὲ μου ἄνθρωπε, εἶπε ὁ Καμπούρης κ' ἔσπρωξε τὸ συμβολαιογράφου στὴ μπάττα.

Ἐπειτα κάθισε μὲ σοβαρότητα στὴ θέσι του. Ὅλοι γελοῦσαν... Ὅτι ἔκανε ὁ Καμπούρης, προκαλοῦσε τὴ γενική θυμωδία.

Γιὰ τὸ διάβολο, θέλει νὰ γράψῃ τ' ὄνομά του μόνος του; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Ναθαῖν.

Ὁ Πεῦρλό μίλησε ἐκείνη τὴν στιγμή σιγὰ στὸν Γκονζάγκα, ὁ ὁποῖος ὕψωνε τοὺς ὤμους του. Ὅτι συνέβαινε, προκαλοῦσε τὴν ἀνησυχία τοῦ λαμπροῦ κυρίου Πεῦρλό. Μὰ ὁ Γκονζάγκας τὸν κοροῖδευε καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε δειλό.

Θὰ δῆτε, γιὰ τὸ θέλω νὰ ὑπογράψω μόνος μου, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης στὴν ἐρώτησι τοῦ Ναθαῖν.

Καὶ ἐπρόσθεσε μὲ κάποιο σαρκασμὸ:

— Αὐτὸ θὰ σὰς ἁφαντίσῃ... Θὰ δῆτε! Θὰ δῆτε! Πιέτε ἐντωμεταξύ!...

Ὅλοι ἀκολούθησαν τὴ συμβουλή του καὶ τὰ ποτήρια γέμισαν. Ὁ Καμπούρης ἄρχισε νὰ συμπληρῶν τὰ κενὰ τοῦ συμβολαιοῦ μὲ χέρι ἀνάλαφρο καὶ σταθερό.

— Στὸ διάβολο τὸ σπαθί! εἶπε ἔξφρασα, προσπαθώντας νὰ καθίσῃ λιγότερο στενωχωρὰ.

(Ἀκολουθεῖ)